

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 17440

гр. София, 08.05.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
закрито заседание на 08.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разглежда дело номер **333** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и
за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по искова молба на Б. Л. Л., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Д. Й. срещу
Министерство на вътрешните работи с кумулативно съединени искове с правно основание
чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл; чл.104, ал.1 от ЗДСл – 6 792 лева / 3 472,69 евро; чл.86, ал.1 от ЗЗД –
2 637,03 лева / 1 348,29 евро; чл.122, ал.3 от ЗДСл – 52 156,40 лева / 1 102,55 евро –
материален интерес общо в размер на 11 585,43 лева / 5 923,53 евро.

Ищецът твърди, че е бил с ответника в служебно правоотношение, което е било прекратено със
заповед № 8121К-6318 от 05.05.2021г. на основание чл.106, ал.1, т.2 и чл.108 от ЗДСл, поради
съкращаване на длъжността, считано от 22.05.2021г. Впоследствие заповедта е била отменена с
влязло в сила съдебно решение. На основание съдебното решение ищецът е подал заявление за
явяване на работа на заеманата от него длъжност, а именно началник сектор „Капитално
строителство“ към отдел „Управление на държавната собственост и строителство“ при дирекция
„Управление на собствеността и социални дейности“ – МВР. Със заповед № 8121К-1694 от
28.02.2023г. на Министерството на вътрешните работи е бил възстановен на длъжността си
считано от 01.03.2023г., като в нея е определено основно месечно възнаграждение в размер на 2
462 лева. Сочи, че по предоставената от него банкова сметка е преведена сумата в размер на 14
772 лева обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл. Сочи още, че на 10.03.2023г. подал жалба до
министъра на вътрешните работи с вх. № 812100-4352 от 10.03.2023г., с която оспорил
определения размер на основната месечна заплата, а именно 2 462 лева.

Ищецът излага съображения относно иска по чл.104, ал.1, вр. чл.122, ал.1, т.3 от ЗДСл, че за
периода от 22.05.2021г. до 22.11.2021г. не е заемал друга държавна служба, и не е полагал труд по
трудово правоотношение. Твърди, че за вредата, подлежаща на обезщетение от ответника,
определящо е основната месечна заплата към момента на признаване на уволнението за
незаконно, за длъжността, на която е възстановен. Същата за ръководно ниво 6А, ниво на основна
заплата 12, степен на основна заплата 4, е в размер на 3 594 лева. Сочи, че му е нанесена вреда,
която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение, като тази вреда е в пряка причинно
следствена връзка от незаконното уволнение. Претендира заплащане на разликата от дължимата

сума за обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл. /21 564 лева/ и преведената сума от 14 772 лв., която разлика е в размер на 6 792 лв. или 3 472,69 евро.

Относно иска по чл.86 от ЗЗД, вр. чл.104, ал.1, вр. чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл претендира мораторна лихва /лихва за забава/, считано от 01.03.2023г. до 13.01.2026г. е в размер на 2 637,03 лева или 1 348,29 евро (за сумата от 6 792 лева / 3472,69 евро).

Относно иска по чл.122, ал.3 от ЗДСл претендира сумата в размер на 2 154,40 лв. или 1 102,55 евро представляваща обезщетение за недопускане на работа в периода от 13.02.2023г. до 01.03.2023г. на основание чл.122,ал.3 от ЗДСл, както и законната лихва от завеждане на иска (13.01.2023г.) до окончателно изплащане на сумата.

ОТВЕТНИКЪТ – Министерство на вътрешните работи оспорва изцяло по основание и размер предявените искове, както и претенцията за заплащане на законна и мораторна лихва. Твърди, че предявените искове по отношение на МВР са недопустими, неоснователни и недоказани. Твърди се, че спорът е изцяло имуществен и се отнася до съществуването и размера на парично вземане, произтичащо от служебно правоотношение. Така предявените искове от Л. не попадат в изрично изброените в чл.128, ал.1 от АПК подведомствени искове, следователно спорът не попада в обхвата на административното правораздаване, а е изцяло гражданскоправен имуществен спор. Твърди, че компетентен да разгледа делото е граждански съд, а не в момента сезирания административен.

Излага съображения, че Министерството в качеството си на юридическо лице по чл. 2 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), не е пасивно легитимирано да отговаря по така предявените искове. МВР счита, че не е надлежен ответник по предявените срещу него искове, което обуславя тяхната недопустимост. Моли на основание чл. 130 от ГПК да се прекрати производството срещу МВР и да бъде заличен като ответник.

Ответникът излага съображения за неоснователност и по отношение на акцесорните претенции на ищеца за изплащане на законна лихва и мораторна лихва по чл.86 от ЗЗД върху претендираните суми по кумулативно съединените искове, доколкото следва да се има предвид, че вземанията за законна и мораторна лихва са акцесорни, поради което основателността на претенциите е обусловено от основателността на иска за главницата и когато главният иск бъде отхвърлен като неоснователен, акцесорният иск също се явява недопустим и неоснователен. Последното се отнася и до акцесорната претенция за разноски по делото.

Ответникът прави възражение относно исканата от ищеца за допускане на съдено-счетоводна експертиза.

Ищецът със становище по отговор на исковата молба счита, за неоснователно възражението на ответника за неподсъдност и прекратяване на производството пред АССГ. Позовава се на съдебна практика. Счита за неоснователен и довода на ответника, че искът неправилно е насочен към Министерството и следва да бъде насочен към Дирекция „Управление на собствеността и социалните дейности към МВР“. Твърди, че МВР е пасивно легитимирано да отговаря по предявените искове и е надлежен ответник в настоящето производство.

Съдът намира възражението на ответника за липса на пасивна процесуална легитимация за неоснователно. В този смисъл изцяло споделя становището на ищеца като счита, че МВР следва да е ответник доколкото той е орган по назначаването.

По отношение на възражението за неподсъдност. Намира същото отново за неоснователно. В този смисъл изцяло споделя становището на ищеца.

Водим от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

НАСРОЧВА делото в открито съдебно заседание на 9.6.2026 г., 11.00 ч., за когато да се призоват страните:

ИЩЕЦ: Б. Л. Л., ЕГН: [ЕГН]

ОТВЕТНИК: Министерство на вътрешните работи

Контролираща страна: СГП.

УКАЗВА на основание чл. 146, ал.1, т.5 ГПК, вр. чл.154, ал.1 ГПК на ищеца, че носи доказателствена тежест за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в исковата молба, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, както и всички елементи от фактическия състав на отговорността на ответника по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ: претърпяна имуществена вреда; незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на ответника при или по повод изпълнение на административната дейност и пряка и непосредствена причинна връзка между вредата и акта/бездействието, включително всички твърдения в исковата молба.

УКАЗВА чл.146, ал.1, т.5 ГПК вр. чл.154, ал.1 ГПК на ответника, че носи доказателствена тежест за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, както и евентуално липсата на елементи от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ: претърпяна имуществена вреда и пряка и непосредствена причинна връзка между вредата и административния акт или евентуално съпричиняване на вредите от ищеца.

ДОПУСКА представените от страните писмени доказателства.

ДОПУСКА съдебно-счетоводна експертиза със задачи, поставени в исковата молба, като ОПРЕДЕЛЯ възнаграждение от 500 евро и НАЗНАЧАВА ЗА ВЕЩО ЛИЦЕ Р. Ц. В. [населено място],[жк], [жилищен адрес] тел. 39-76-79 и 980-72-84..

ЗАДЪЛЖАВА ОТВЕТНИКА да представи „Формуляр за оценка на изпълнението на длъжността“ за 2017г. от дата 15.01.2018г.

Преписи от определението да се изпратят на страните на основание чл.138, ал.3 АПК.

Определението не подлежи на обжалване.